

politisk Udnyttelse af Landmandsbank-sagen —, og udtaler, at Tiden er inde til positivt Arbejde for Landets økonomiske Stilling,

gaar Tinget over til videre Behandling af den foreliggende Sag.“

Det er nu ogsaa herom, Forhandlingen drejer sig.

Statsministeren (N. Neergaard): Jeg skal udtale, at Regeringen kan modtage den nu foreslaaede Dagsorden.

Staaung: Inden den Tale, som det ærede Medlem Hr. Pürschel holdt, faar Lov til at fæstne sig for meget, ønsker jeg straks at fastslaa, at det ærede Medlems Referat af, hvad jeg har sagt for nogle Dage siden her i Tinget, er fuldkommen urigtigt. Jeg har tværtimod ved den paagældende Lejlighed sagt, at jeg fandt ingen Anledning til nu at forsøge at styrte Ministeriet, da jeg gik ud fra, at alle nu maatte være paa det rene med, at vi nærmede os Valget, at vi for vor Del ønskede Valg hurtigst muligt, og at vi opfordrede Ministeriet til at medvirke til, at Sagerne lagdes saaledes til Rette, at vi hurtigst muligt kunde komme til Valg, og jeg har i Dag gentaget, at vi ønskede Valg hellere i Morgen end i Overmorgen; og dette staar vi ved.

Røde: Den Dagsorden, jeg tillod mig at stille, er rettet imod Justitsministeren i Anledning af et enkelt bestemt Forhold. Den er derfor stillet under en Sag, som vedrører Justitsministeren alene for at udtrykke, at efter vor Mening kunde man ikke gaa over til Behandling af en Sag vedrørende Justitsministeren, før man havde taget Stilling til hans Holdning i Gaar.

Jeg har ved Behandlingen af Tillægsbevillingsloven udtalt, at det var ønskeligt, at den høje Regering fremmede alle Sager, som nødvendigvis skulde fremmes nu, saaledes at vi hurtigst muligt kunde komme til Valg. Det har været min Opfattelse, at Vælgerne skulde fælde deres Dom over det Styre, som nu i snart 4 Aar har været herhjemme. Derfor er denne Dagsorden ikke stillet i Tilslutning til den politiske Forhandling, som føres under Tillægsbevillingsloven.

Den stillede Dagsorden har jo fremkaldt svære Fødselsveer i de to Partier, som skulde tilvejebringe et Udtryk for deres Opfattelse af Situationen, hvorom de kunde samles. Jeg skal herom først sige, at saafremt den høje Regering samlet stillede sig omkring

Justitsministeren med Godkendelse af hans Optræden i Gaar, vilde jeg have ment, at en naturlig Følge deraf vilde være, at de kom til at gøre Justitsministeren Selskab i den Misbilligelse, som Tinget opfordres til at udtale, og for saa vidt vilde jeg intet have haft at indvende imod, at Dagsordenen ogsaa fik Konsekvenser for den øvrige Regering. Men saaledes er Forholdet jo ikke blevet. Jeg tror ikke at kunne erindre en Tilstand som den, hvori vi befinder os i dette Øjeblik: at Justitsministeren har maattet beklage sin Optræden i Gaar, at Statsministeren har henholdt sig til denne Beklagelse, at Ordføreren for det ene Regeringsparti 3 Gange har erklæret, at det er en Fejl, der er begaaet, og at Ordføreren for det andet Regeringsparti har sluttet sig hertil. Med hvilken Tillid sidder i Grunden den højtærede Justitsminister midt i Regeringen efter disse Udtalelser? Med hvilken Tillid kan Befolkningen se hen til den Mand, der skal forvalte Justitsministeriets høje Opgaver, og som har maattet underkaste sig saadanne Vilkaar, for at Regeringen skal kunne faa en Afstemning, der var tilfredsstillende for den? Thi det er Vilkaar af en ganske enestaaende Art, som Justitsministeren har maattet underkaste sig, for at dette Resultat kunde opnaas, og jeg ved ikke, om der er mange Politikere, som vilde underkaste sig saadanne Vilkaar.

Den højtærede Justitsminister gav en Begrundelse for den Fejl, han begik i Gaar, idet han erklærede, at han havde handlet i Overilelse paa Grund af Indignation, Indignation over en Kritik, der var rettet imod to af hans Kolleger. Jeg har allerede i Gaar haft Lejlighed til at udtale, at det havde dog vist været naturligt, om Justitsministeren og Indenrigsministeren havde undladt at deltage i den Diskussion og ladet de to Ministres Udtalelser være dem, der blev besvaret fra Angribernes Side. Den højtærede Statsminister citerede et muntert Ord af J. K. Lauridsen om en Side af den politiske Kunst. Jeg maa maaske have Lov til at citere et andet Ord om den politiske Kunst fra et gammelt engelsk Skrift, et Brev fra en Fader til sin Søn, om hans Indtræden i og Virksomhed i det politiske Liv. Han skrev til ham: Min Søn, hvis du nogen Sinde bliver angrebet for noget, som du ikke kan forsvare dig imod, saa forsvare dig mod noget andet, og gør dette andet saa slemt som muligt; og forsvare dig med al mulig Indignation. Virkningen vil ikke udeblive.

Jeg tænker, at den højtærede Statsminister, som er en saa belæst Mand, og